

JACK LONDON

Colț alb

Traducere
Liana Ciuche

CUPRINS

Partea întâi. Wildul

Capitolul I. Pe urmele prăzii	5
Capitolul II. Lupoanca	14
Capitolul III. Urletul foamei	26

Partea a doua. Născut în wild

Capitolul I. Bătălia colților	39
Capitolul II. Vizuina	51
Capitolul III. Puiul cenușiu	61
Capitolul IV. Zidul lumii	68
Capitolul V. Legea cărnii	81

Partea a treia. Zeii wildului

Capitolul I. Făurarii focului	88
Capitolul II. Robia	101
Capitolul III. Proscrisul	111
Capitolul IV. Pe urmele zeilor	117
Capitolul V. Învoiala	123
Capitolul VI. Foametea	133

Partea a patra. Zeii superiori

Capitolul I. Vrajmașul seminției sale	143
Capitolul II. Zeul cel zălud	155
Capitolul III. Domnia urii	165
Capitolul IV. Cu moartea de gât	171

Capitolul V. Neimblânzitul	184
Capitolul VI. Dascălul iubirii	190

Partea a cincea. Domesticirea

Capitolul I. Drumul cel lung	206
Capitolul II. Ținutul de la miazăzi	212
Capitolul III. Moșia zeului	220
Capitolul IV. Chemarea seminției	232
Capitolul V. Lupul adormit	240

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

Colț alb / Jack London ; trad.: Liana Ciuche. -
Mușătești : Tana, 2020
ISBN 978-606-9019-26-9

I. Ciuche, Liana (trad.)

821.111-31=135.1

© Editura Tana pentru prezenta traducere

Pentru comenzi și informații, ne puteți contacta la:

- tel: 0726-71.01.41, 0743-146.673,
- e-mail: edituratana@yahoo.com
- www.edituratana.ro

Tipar: ARTPRINT SA
Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL I *Pe urmele prăzii*

Pădurea de molizi străjuia întunecată și posacă de-a lungul malurilor râului înghețat. Viscolul care se abătuse de curând asupra ținutului despuiase copacii de veșmântul alb de promoroacă și în lumina împuținată a asfințitului, trunchiurile înnegrite păreau că se reped amenințătoare unele spre altele. O tăcere desăvârșită domnea peste cuprinsul nesfârșit, iar ținutul în sine nu era decât o pustietate împietrită în nemișcare și lipsită de viață, atât de însingurată și friguroasă, încât nici măcar nu îți inspira un simțământ de tristețe. Ba mai degrabă, privind sălbăcia aceea dezolantă, aveai impresia că pustietatea îți hohotea în față cu un râs care-ți dădea fiori de groază și era mai presus decât orice sentiment de tristețe, un râs lipsit de bucurie, precum surâsul Sfinxului, și înghețat precum gheața însăși, un hohot care se hrănea din asprimea aceluia loc implacabil, de parcă însăși veșnicia, în marea și ascunsa ei întelepciune, și-ar fi râs de deșertăciunea vieții și a caznelor

1. *wild* – zonă din extremul nordic al Americii de Nord, care cuprinde cercul polar și regiunile adiacente, inclusiv mare parte din Alaska. Tundra este specifică ținuturilor din brăul subarctic și este o regiune de stepă cu climă rece și vegetație săracă (mușchi, licheni, arbuști pitici). Pădurile împânzesc ținutul de la mieznoapte, iar subsolul este bogat în petrol, cărbune și aur. Din pricina temperaturilor foarte scăzute, cea mai mare parte din an e iarnă, iar în scurta vară arctică, zăpada nu se topește decât superficial.

omenești. Acesta era wildul, sălbaticul ținut de la miazănoapte, cu inima de gheață.

Cu toate acestea însă, departe, în inima uscatului, exista viață, o viață care cuteza să înfrunte toate opreliștile naturii potrivnice. În josul râului înghețat trudea un atelaj de câini lup. Blana zbârlită făcuse tiv de chiciură și răsuflarea le îngheța în aer de cum le ieșea din gură în rotocoale de abur și li se așternea apoi pe blană sub formă de cristale de gheață. Legați cu hamuri și curele de piele, câinii trăgeau anevoie o sanie. Era o sanie fără tâlpici, meșteșugită din coajă rezistentă de mesteacăn și aluneca direct cu fundul pe zăpadă. Partea din față era răsucită în sus ca un corn, ca să adune sub ea coama de zăpadă afânată ce se ridica înaintea ei ca un val. Pe sanie, legată bine ca să nu se răstoarne, era o ladă lungă și îngustă. Mai erau și alte lucruri pe sanie, pături, un topor, un ibric de cafea și o tigaie, dar ochii îți cădeau mai întâi pe lada lungă și îngustă care ocupa mai tot locul.

Înaintea atelajului de câini mergea anevoie un bărbat cu rachete mari în picioare. În spatele săniei, se trudea un altul. Iar în cutia de pe sanie zăcea un al treilea bărbat, a cărui trudă pe lumea aceasta se isprăvisese, căci wildul îl doborâse și îl răpusese, asigurându-se că omul n-avea să se mai urnească sau să mai lupte vreodată. Prin însăși natura lui, wildul nu suferă mișcarea. Pentru acest ținut, viața este ca o sudalmă, pentru că viața înseamnă mișcare și wildul țintește neconținut să nimicească orice formă de mișcare. El îngheață apele, ca să le oprească din cursul lor spre mare, stoarce seva vieții din copaci de-i face să-ngețe până la măduvă, dar dintre toate înfăptuirile acestei regiuni, nici una nu e mai grozavă și mai înfricoșătoare decât felul în care știe să înfrângă și să supună omul, făptura cea mai neogoită din toate câte sunt pe pământ, veșnic răzvrătită împotriva teoriei că în cele din urmă orice fel de mișcare se sfârșește în nemișcare.

Cu toate acestea, înaintea săniei și în urma ei, neînfricați și de neoprit, se trudeau prin zăpadă cei doi bărbați pe care

ținutul sălbatic nu apucase să-i răpună. Erau înfofoliți în blănuri și piei bine tăbăcite, dar pe gene, obraji și buze li se prinsese un strat gros de promoroacă de la răsuflarea care îngheța de cum le ieșea din gură și chipurile nu li se mai deslușeau; ai fi putut zice că sunt niște năluciri de coșmar, niște ciocli din lumea umbrelor, la îngropăciunea unui duh. Dar sub această înfățișare se ascundeau de fapt doi oameni care se nevoiau să străbată acest ținut al pustietății, al deșertăciunii și al tăcerii, doi bieți cutezători porniți cu curaj într-o aventură teribilă, înfruntând asprimea unei lumi la fel de îndepărtată și de străină omului precum genurile văzduhului.

Cei doi înaintau fără să scoată o vorbă, cruțându-și suflarea pentru a-și ușura eforturile trupurilor. De pretutindeni îi înconjură tăcerea, apăsătoare precum o povară tangibilă. O simțeau cum le strivește creierii, la fel cum scafandrii simt în adâncuri presiunea de mai multe atmosfere care le presează asupra trupului. Îi zdrobea sub greutatea întinderii aceleia fără sfârșit și a legilor ei pe care nu le puteau schimba. Îi strivea până în cele mai lăuntrice unghere ale minților lor, storcând din ei, așa cum storci mustul din struguri, însufletirea și impulsurile amăgitoare și toată necuvenita cinstire de sine a ființei omenești, până când îi făcu să-și dea seama că nu sunt decât niște făpturi mărunte și supuse pieirii, biete grăunțe minuscule de praf, ce acționează cu prea puțin viclesug și prea puțină înțelepciune în complicata desfășurare a preaputernicelor forțe oarbe ale naturii.

Trecu o oră și încă una. Lumina palidă a scurtei zile neînșorite începuse să se risipească, când prin văzduhul încremenit răzbătu până la ei un urlet slab și îndepărtat. Urletul crescuse repezit până la cea mai înaltă notă, se auzi o vreme tremurător și încordat și apoi se stinse încetșor. Ai fi putut crede că e tânguirea vreunui suflet rătăcitor, dacă nu s-ar fi simțit în el o anume ferocitate jeluitoare și o poftă neostoită. Bărbatul din fața atelajului se întoarse și-și încrucișă privirea

libris
Respect pentru oameni și carte

cu tovarășul lui din spatele săniei, făcându-și semn din cap cu înțeles unul altuia pe deasupra lăzii lungi și înguste.

Se auzi un alt urlet, străpungând tăcerea cu sunetul ascuțit, și de data aceasta bărbatului își dădură seama de unde venea: pornea din spatele lor, de undeva de pe întinderea de zăpadă pe care o străbătuseră. Apoi în văzduh se înălță un al treilea urlet, care parcă le răspundea celor două dinaintea lui, și acesta venea tot dinapoia lor, dar de undeva din stânga celui de-al doilea.

– Ne-au luat urma, Bill, zise bărbatul din fața atelajului.

Glasul răgușit era parcă neomenesc și se căznise ca să poată rosti cuvintele.

– Vânatul e greu de găsit, îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut iepuri de nu mai știu câte zile.

Bărbatului rămaseră din nou tăcuți, dar își țineau urechile ciulite ca să prindă urletele de vânătoare care se înteteau în urma lor.

Când se lăsă inserarea, cârmiră atelajul spre un pâlț de molizi de pe malul apei și-și întocmiră tabăra. Coșciugul așezat lângă foc le ținea loc de scaun și de masă deopotrivă. Câinii lup, îngrămădiți unul în altul ceva mai departe de foc, mârâiau și se încăierau între ei, dar nu se arătau dornici să se avânte prin întunecimea codrului.

– Mi se pare, Henry, că se țin pe lângă tabără mai dihai ca până acum, zise Bill.

Henry, care era aplecat deasupra focului ca să potrivească ibricul de cafea cu o bucată de gheață, dădu din cap în semn că băgase și el de seamă acest lucru, dar nu vorbi până nu se așeză pe coșciug și începu să mănânce.

– Știu ei unde le e pielea în siguranță, zise bărbatul. Mai bine e să mănânce pe-aici ce-or găsi decât să fie mâncați. Sunt isteți câinii ăștia, să știi.

– Nu știu ce să zic, zău așa, îi răspunse Bill dând din cap.

Tovarășul său se întoarse și se uită la el mirat:

– E prima dată când te aud că te îndoiești de istețimea lor.

– Henry, îi zise celălalt mestecându-și domol fasolea, ai băgat de seamă ce zarvă au făcut când le-am dat de mâncare?

– Da, s-au hârjonit mai mult ca de obicei, recunosc Henry.

– Și câți câini zici că avem?

– Șase.

– Ei bine, Henry... Bill se opri o clipă, ca să dea mai multă greutate vorbelor sale. ... Deci, cum ziceam, avem șase câini. Așa că am scos șase pești din desagă și le-am dat fiecărui câine câte un pește. Dar când am terminat de împărțit peștii, am văzut că-mi mai trebuia unul.

– Ai numărat tu greșit.

– Avem șase câini, începu Bill să facă din nou socoteala molcom. Am scos șase pești. Dar Ureche Lipsă a rămas fără pește. Așa că m-am dus și-am mai luat unul din desagă ca să-i dau și lui.

– Ți-am zis că n-avem decât șase câini.

– Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar erau șapte când le-am dat peștele.

Henry se opri din mâncat și aruncându-și ochii pe deasupra focului, se apucă să numere câinii.

– Acu' nu-s decât șase, zise el.

– L-am văzut pe celălalt luând-o la goană prin zăpadă, îi răspunse Bill absolut convins de afirmația lui. Erau șapte.

– Abia aștept să se sfârșească odată drumul ăsta! zise Henry, uitându-se înțelegător la tovarășul său.

– Adică ce vrei să spui? îl întrebă Bill.

– Vreau să spun că sarcina asta pe care o ducem noi îți poate zgâlțâi nervii și uite acu' ai început să ai năzăreli.

– Mi-a trecut și mie prin minte chestia asta, răspunse Bill plin de gravitate. Așa că după ce-a luat-o la goană prin nămeți, m-am dus și am cercetat prin zăpadă și i-am găsit urmele. După aia am numărat iar câinii și erau șase. Urmele alea încă mai sunt în zăpadă. Pot să ți le arăt, dacă vrei să le vezi.

Henry nu-i răspunse, ci continuă să mestece în tăcere și când termină de mâncat, dădu peste cap o ultimă cană de cafea. Se șterse apoi la gură cu dosul palmei și zise:

– Adică tu crezi că...

Un urllet prelung și înfiorător de jalnic, pornit de undeva din bezna care-i înconjură, îi tăie vorba. Bărbatul se opri să asculte, apoi arată cu mâna în direcția din care venea urlletul și continuă:

– ... crezi că era unul din ăia de colo?

Bill dădu din cap a încuviințare.

– Să mă trăsnească dacă nu-i așa, răspunse Bill. Că ai văzut și tu ce târaboii au făcut când le-am dat de mâncare.

Tăcerea nopții era acum răscolită de un potop de urlete, unele din ele slobozite ca răspuns la cele dinaintea lor. Urletele răzbăteau până la ei de peste tot de primprejur și câinii, înspăimântați de-a binelea, se îngrămădiseră unul într-altul și se trăsuseră atât de aproape de foc încât văpaia le pârlea părul. Bill mai aruncă niște vreascuri pe foc și apoi își aprinse pipa.

– Ce-i cu tine, că parcă ești cam trist? zise Henry.

– Mă gândeam, Henry...

Bill trase gânditor din pipă o vreme și apoi continuă:

– ... mă gândeam că să mă trăsnească dacă ăsta de-aici nu e mai norocos decât o să fim noi doi vreodată, zise arătând cu degetul mare întors în jos spre omul din lada de lemn pe care stăteau. Când om muri noi, Henry, continuă Bill, mare noroc ar fi s-avem destui bolovani să ne-acopere stârvurile ca să nu le mănânce câinii.

– Așa e, da' gândește-te că noi n-avem familie și bani și toate cele precum omul ăsta, i-o întoarse Henry. Și n-avem darea de mână să ne ducă atâta drum ca să ne îngroape, ca pe el.

– Ce nu pricep eu, Henry, e ce caută să vină la capătul pământului, prin locurile astea uitate de Dumnezeu, un individ ca ăsta, de neam mare acasă la el și care n-a trebuit niciodată să-și facă griji din pricină că n-ar fi avut ce mânca sau cu ce se înveli să-i țină de cald; asta nu pot eu să pricep.

– Ar fi apucat să trăiască până la adânci bătrâneți dacă rămânea acasă, încuviință Henry.

Bill dădu să mai spună ceva, dar se opri ca și cum s-ar fi răzgândit și arătă cu degetul spre zidul de întuneric care se îngrămădea peste ei din toate părțile. Prin bezna adâncă nu se deslusea nici o formă, doar o pereche de ochi care scânteiau ca jărăticul aprins. Henry arătă și el cu capul spre o a doua și apoi a treia pereche de ochi. În jurul taberei se închegase un cerc de ochi scăpărători, din care, din vreme în vreme, câte o pereche de ochi fie își strămuta locul, fie dispărea ca să apară din nou peste o clipă.

Câinii deveniră din ce în ce mai neliniștiți, până ce, mânați de spaimă, se repeziră grămadă spre foc, înghesuindu-se și târându-se printre picioarele oamenilor. În îmbulzeală, un câine fusese îmbrâncit în foc și începuse să schelălăie de durere și de spaimă, în timp ce văzduhul se umpluse de mirosul blănii pârлите. Învălmășeala făcu cercul de ochi să se miște neliniștit timp de o clipă și chiar să se dea înapoi puțin, dar reveniră la locul de dinainte odată ce câinii se potoliră.

– Ce ghinionul dracului să nu mai avem muniție, Henry!

Bill își isprăvisse de fumat pipa și se apucă să-și ajute tovarășul să aștearnă culcușul de blănuri și păturile peste patul de crengi de molid pe care le întinsese pe zăpadă înainte de a se apuca să mănânce. Henry mormăi ceva neînțeleș și începu să-și desfacă șireturile de la mocasini.

– Câte cartușe ziceai că mai avem? întrebă el.

– Trei, veni răspunsul. Ce n-aș da să fi fost trei sute! Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba să-i ia!

Își roti furios pumnul prin aer în direcția ochilor care scăpărau, apoi, cu mare băgare de seamă, își puse mocasinii în fața focului.

– Și tare aș mai vrea să se înmoaie odată și gerul acesta, că de două săptămâni am avut parte numai de cincizeci de grade sub zero. Și aș mai vrea să nu plecat niciodată la drumul ăsta, Henry. Nu-mi place deloc prin ce ne e dat să trecem. Și nu mă simt eu în largul meu. Așa că de-aia îți spun că tare aș vrea să isprăvim odată cu drumul ăsta și să stăm iar amândoi în fortul

McGurry pe lângă foc, cum stăm acum, și să jucăm cărți; asta aș vrea.

Henry mormăi iar ceva drept răspuns și se băgă în culcuș. Dar nu apucă să ațipească de-a binelea, că-l trezi glasul tovarășului său.

– Auzi, Henry, când a venit ăla și i-am dat și lui un pește, de ce n-or fi sărit câinii pe el? Asta mă nedumirește pe mine.

– Mai lasă nedumeririle alea, Bill, îi răspunse Henry somnoros. Nici când până acum n-ai mai fost așa. Mai bine ține-ți gura și culcă-te odată și o să vezi că mâine dimineată o să fii iar în apele tale. Ți-o fi stomacul întors pe dos, de-aia ești așa.

Cei doi bărbați dormeau unul lângă altul, înveliți cu aceași pătură și răsufând din greu. Focul era pe cale să se stingă și ochii scânteietori strângeau cercul pe care-l făcuseră mai devreme în jurul taberei. Cuprinși de spaimă, câinii se îngrămădeau unii în alții, mârâind amenințător în răstimpuri, când câte o pereche de ochi dădea să se apropie mai tare de tabără. Într-un rând făcură o asemenea larmă, încât îl sculară pe Bill din somn. Se trase afară de sub pătură, cu grijă să nu-și trezească tovarășul, și mai aruncă niște lemne în foc. Și de cum pălălaia începu să se întetească, cercul de ochi se trase îndărăt. Omul își aruncă în treacăt o privire spre câinii îngrămădiți unul în altul, dar după o clipă, se frecă la ochi și se uită la ei cu mai mare băgare de seamă. Apoi se vârî la loc sub pătură.

– Henry, zise el, scoală-te, Henry!

– Acu' ce mai e? întrebă supărat celălalt, în timp ce se căznea să se trezească.

– Nimic, veni răspunsul, doar că iar îs șapte. Tocmai i-am numărat.

Henry mormăi ceva în semn că a auzit ce-i spusese și în clipa următoare mormăitul se transformă în sforăit și adormi la loc.

Dimineata, Henry se trezi primul și-l sculă din culcuș și pe tovarășul său. Se făcuse ora șase, dar mai erau încă trei ceasuri bune până la răsărit. Prin beznă, Henry se apucă să încro-

pească mâncarea de dimineată, în timp ce Bill făcea sul păturile și pregătea sania ca să înhame câinii.

– Auzi, Henry, zise el la un moment dat, câți câini ziceai că avem?

– Șase.

– Ba iaca nu, zise Bill triumfător.

– Iar sunt șapte? întrebă Henry.

– Nu, îs cinci. Unul din ei a șters-o.

– Fir-ar să fie! izbucni Henry mânios și lăsând baltă mâncarea, se duse să numere câinii.

– Ai dreptate, Bill, zise el. Grăsanul nu mai e.

– Și a luat-o la goană de-i scăpărau călcâiele. Nu l-am putut zări din pricina fumului.

– Ba nici nu poate fi vorbă de așa ceva, i-o întoarse Henry cu convingere. Probabil că l-au înfulecat de viu. Pariez că încă mai schelălăia când le aluneca pe gâtlej, lua-i-ar naiba să-i ia!

– Câinele ăla a fost întotdeauna mai prostovan, zise Bill.

– Da' nu-mi vine să cred că un câine poate să fie atât de prostovan încât să o tulsească așa și să se bage singur în gura lupilor.

Henry cuprinse cu o privire cercetătoare ceilalți câini, trecând instantaneu în revistă caracteristicile specifice fiecărui animal.

– Pun rămașag că nici unul din ceștilalți n-ar fi făcut așa ceva, continuă el.

– Pe ăștia nici cu bâta nu i-ai putea urni de lângă foc, încuviință Bill. Oricum, întotdeauna mi s-a părut că Grăsanul nu era tocmai zdravăn la cap.

Acesta fu epitaful unui câine mort undeva pe un drum de zăpadă din ținutul de la miazănoapte, dar oare câți câini și câți oameni pe lumea aceasta n-au avut parte de încă și mai puțin...